

BÉKESSÉGBEN ÉLNI MAGUNKKAL ÉS MÁSOKKAL

Nem olyan régen egy új polgári év vette kezdetét és ugyanakkor Vízkereszt ünnepével lezárult a Karácsony ünnepköre. De vajon milyen lelki állapotban ünnepeltük meg Jézus Krisztus születésnapját? Béke és nyugalom uralkodott a lelkünkben vagy nyugtalanság, lelki feldúltság jellemezte az ünnepet? Vajon volt időnk kellőképpen megélni az Adventet, vagy a mindennapok sodrása eltávolított minket a lényegtől? Ezekre a kérdésekre a válasz az a lelkünk mélyén kell keresnünk. Az ember mindig azt az oldalát mutatja meg az énjének, amiről azt hiszi, hogy az menő a világ részére. Ma egy olyan világban élünk, amelyben a külső megjelenés a fontos és nem a belső értékek. Ez az örökös külsőnkre való odafigyelés egy idő után nagyon fárasztó lehet. Kényszerből nem jó csinálni semmi. Kényszerből ne járjunk a templomba. Szeretettől járunk a templomba és ne pedig megszokásból, vagy kényszerből. Igen, szeretettől. Szeressük a Jó Istent és embertársainkat, de ne csak a templomban, hanem a szürke hétköznapiakban is. Manapság sajnos divatos kifejezés a „szürke hétköznapiok” kifejezés. A keresztény embernek ez a szó szinte ismeretlen. Minden napot fel lehet dobni valamivel, egy kedves szóval, odafigyeléssel, vagy csak egy tiszta és őszinte mosollyal.

Mi, emberek, kölcsönös hatással vagyunk egymásra. Érdekes megfigyelni, hogy hány mosolygós arcú emberrel találkozunk az utcán, és hogy milyen hatást vált ki az emberekből, ha rájuk mosolygunk. Nagyon érdekes és ugyanakkor elgondolkasztó reakciókat válthat ki egy mosoly az utcán és a templomban. Az emberek többsége rácsodálkozik, hogy vajon a másoknak mitől van ilyen jó kedve? Biztos megnyerte a lottón a főnyereményt vagy a nagynénje ráhagyta az összes vagyonát... Tulajdonképpen ez a mi nagy bajunk, hogy mindent földi szemmel nézzünk. Elveszünk a mindennapok mókuskerekében, ahova ha egyszer belépünk, kell, hogy bírjuk az iramot, mert különben nincs esélyünk az érvényesülésre. Létezik viszont egy másik nézőpont is, amelyet a Jó Isten kínál fel nekünk, Ő viszont nem kényszeríti ránk az akaratát, épp ellenkezőleg, Ő szabad akaratú ajándékozott meg bennünket. Nem olyan rég beköszöntött egy új polgári esztendő, amely sok pozitív és negatív meglepetést tartogat számunkra. Én azt kívánom, hogy az új esztendő minden napjára a Jó Isten szemével nézzünk, és minden napra jusson legalább egy mosoly.

Peres Hunor

A LÁTHATATLANRA NÉZNI

„Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”

(2Korinthus 4:17-18)

Szenvedés, fájdalom sajnos jól ismert jelenségek ebben a világban. Egyeseknek sok jár ki belőle. Ismerek egy családot, akik négy hónap leforgása alatt, három családtagjukat veszítették el. Hogyan mondható ilyen esetben az, hogy a szenvedés pillanatnyi, meg könnyű? Nem pillanatnyi, hiszen a halál kitépte szeretteiket a családi körből, vérző sebeket hagyva maguk után. Ez a seb nehezen gyógyul majd. Nem is mondható könnyűnek, hiszen egyáltalán nem könnyű elveszíteni egy szülőt, nagyszülőt, gyermeket vagy egy testvért. Mégis miért mondja Pál apostol, hogy a mi szenvedésünk pillanatnyi és könnyű? Hogyan mondhat egyáltalán ilyet?

Csak egyféleképpen lehetnek a még oly fájdalmas sebeink is könnyűek és pillanatnyiak. Akkor, ha a tekintetünket Jézus Krisztusra szegezzük, és arra az országra, amit Ő ígért meg a benne bízó gyermekeinek. Vannak élethelyzetek, amikor úgy érzi az ember, rászakadt az ég. Ezeket az időszakokat egyszerűen csak úgy lehet kibírni, átvészelni, ha Isten országának jutalmára és örömére gondol az ember. Ezt figyelhetjük meg a Szentírásban is. A „paradicsom” ígérete és dicsősége mindig akkor került előtérbe, amikor a Krisztusban hívők nagy megpróbáltatásokat éltek át. Ezért ígerte Jézus a latoknak ezt: „Bizony, mondom néked ma velem leszel a paradicsomban” (Lukács 23:43). S valóban, ha a mi földi szenvedéseinket összehasonlítjuk azzal az országgal, amit Isten készít számunkra, azok egycsapásra pillanatnyivá és könnyűekké válnak, egy olyan ígért háttérén, amiről így ír Pál apostol: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknél” (1Korinthus 2:9).

Ez az ország egyelőre még nem látható. Rejtve van. Mégis, egyesek megláthatják. Nem 3D-s szemüveg kell hozzá, még csak nem is térfelügyelő infra kamera. Ezt az országot csak a hit szemével lehet látni, de azzal nagyon jól, élesen. Ahogyan Antoine de Saint-Exupéry is írja a Kis Herceg c. könyvében: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan”. A Biblia is ezt erősíti meg: „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsidók 11:1).

Kérd Istent ma reggel, hogy nyissa fel hitszemedet, hogy megláthasd azt a csodát, amit ő személy szerint neked készít! Meglátod, fájdalmaid, szenvedéseid eltörpülnek majd a „minden mértéket meghaladó”, névre szólóan neked készített ajándék mellett. Legyen részed ma ebben a csodában.

Forrás: www.kegyelem.net

A SZENT CSALÁD ÜNNEPE

A Szent Család ünnepét XIII. Leó pápa szorgalmazta azzal a nyilvánvaló céllal, hogy a századvégi nyugati világban egyre inkább kikezdett családesháttérnek imádságos alapokat adjon.

A szentmise ezen szentírási részletei olyan gondolatokat tartalmaznak, melyek a családi közösség szeretetkapcsolatának megerősítését szolgálják. Az ószövetségi olvasmány Jézus Sírák fia könyvéből, a tízparancs egyikére, a szülők tiszteletére hívja fel a figyelmet. Elsősorban arra a helyzetre gondol, amikor a szülők életük delelőjén túl szembenéznek erejük fogyatkozásával, vezető helyüket a már felnőtté vált gyermekek foglalják el a család élén. Az idősödő szülők megértő tisztelete sok bajtól óvja meg a családi közösséget. A szentlecke, Szent Pál Kolosszeiekhez írt leveléből, a szeretet erős keresztény követelményével közelíti meg a közösségi élet, így a család ideális képét, szemben a mindennapok felmerülő problémáival. Az evangélium ismerős jelenete, a tizenkét éves Jézus a templomban, elsősorban nem a családi értékeket tartja szem előtt. Lényegi mondanivalója krisztológiai jellegű: Nem tudtátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom! (Lk 2,49), vagyis arra mutat rá, hogy a tizenkét éves Jézus egészen sajátos kapcsolatban van Istennel, az Atyával. Mégsem mulasztja el megjegyezni, hogy engedelmes volt nekik, anyja pedig szavait mind megőrizte szívében. Kétségtelen, hogy a család ősi emberi intézmény, de a családi élet konkrét szervezetét, viszonyait erősen befolyásolják az egyes korok gazdasági, társadalmi viszonyai. A Pál leveleiben fellelhető, a családra vonatkozó intelmek, fejtegetések egyértelműen magukon hordják a korabeli patriarkális felfogást, amely a férfit tekinti főnek, alapnak és rá építve bontakoztatja ki a családi eszményt. A mai olvasó talán némi zavarral olvassa az ilyen sorokat, de ha igazán hívő szívvel és tanulékony lélekkel ráhangolódik a lényegre, akkor rájön, hogy a külső, korhoz igazodó kifejezőmódok mögött az igazi vezérlő elv a szeretet harmóniát, egységet teremtő ereje. És így már nem az a fontos, kit említ az apostol elsőként, kit nevez főnek, hanem az, hogy a szeretet, a keresztény szeretet követelményét hogyan tudjuk beleültetni a család mindennapi életébe. Mi, keresztények elfogadjuk, nemegyszer keservesen tapasztaljuk, hogy az adott kor erős befolyással van a család szerveződésére mind gazdasági, társadalmi vagy akár ideológiai kényszereivel. Mégis Jézus tanítása nyomán hittől valljuk, hogy van valami örök, a teremtő Istentől szándékolttal eszményi kötelék a családban, amely a divatfelfogásoktól függetlenül, maradandó alapja ennek az együvértartásnak. Jézus a házasság felbonthatatlanságát tanítva, úgy értelmezi a férfi és a nő teremtését, hogy a kettő egymást kiegészítő, harmonikus egyet alkot a házasságban, a Teremtő elgondolása szerint. Ez az egység teremti meg az alapot arra, hogy az élet hordozójává,

továbbadójává váljék az utódokban. Egyszerűbben szólva a család a legelemibb közösség, ahol az ember által annyira igényelt szeretet működik, kibontakozik, örömmel tölt be, biztonságot, otthont ad. Sajnos, ami a fentebbiek szerint a legerősebb alapja a családi életnek, a szeretet, az teszi leginkább sebezhetővé. Ez a szeretet ugyanis többet kíván az embertől, mint a természetes létviszonyok ösztönös vonzása a férfi-nő, szülők-gyermek között. Ez az a szeretet, amelyre Krisztus adott példát, életét feláldozva a világ üdvösségéért. Ez az a szeretet, amelyről himnuszt ír Szent Pál az 1Kor 13. fejezetében, vagy amit fölillant a kolosszeiekhez írt levél mai ünnepre rendelt részletében. Ez a szeretet nem automatikusan jelentik meg a házasságkötéssel, a gyermekek elfogadásával. Erre nevelni kell önmagunkat, önző vágyaink, igényeink ellenében. Ennek mércéje a nagylelkű megbocsátás és a nemes áldozathozatal a másikért. Óriási türelem is kell hozzá, hiszen be kell érnie, mint a fán a jó gyümölcsnek. Ma azért is jut sok család élete válságba, mert a divatszellelem könnyelműen átsiklik a szeretet problémáján, mondván: ha az idő előtt megkóstolt gyümölcs savanyú, majd szakítok másikat. Való igaz, hogy a mai kor átlagfelfogása nem kedvez a keresztény családesháttérnek. Ezért kell ébresztgetnünk önmagunkban a felelősséget. A családban a hozzám közelálló sorsa az én kezembe van letéve. Megtartásukhoz egyetlen út vezet, a keresztény szeretet útja. Igaz, sok áldozattal, de nagyon sok boldog élethelyzettel, pillanattal is. Az ember a világ vándora. De jó lenne, ha mindnyájan otthonra is lelnénk benne. A keresztény család ezen munkálkodik, ezt látja elsődleges feladatának.

Forrás: www.ujember.katolikus.hu

ÉLJ BOLDOGAN ÉS TISZTÁN

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra...”

(Máté evangéliuma 5:6)

Ez a boldogmondás két tévedést igazít ki az üdvözülésre vonatkozóan. Az első: csak hinni kell. A második: csak helyesen kell viselkedni. Igazság szerint mindkettő lényeges. Az újjászületés magával hozza: 1) Az igazza nyilvánítotttság helyzetét. Ha egy hegynyi jó cselekedetet gyűjtöttél is össze, még mindig nem elég, hogy kifizesd vele a mennybe a belépődíjat. Ez egyformán állt rád keresztényénné válásod előtt, és igaz most is. Ha láttad a Passió című filmet, talán elgondolkodtál azon: „Miért kellett ilyen szörnyű halállal halnia?” Íme, a válasz: „Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öbenné” (2Korinthus 5:21). Abban a pillanatban, hogy elfogadod Jézust Megváltódnak, Isten szemében igazzá válsz. Csodálatos! 2) Az igazság állapotát. „Ezért tehát ti is azt tartjátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban” (Róma 6:11). A megváltás nem csupán Isten szemében tesz igazzá, de igazzá tesz úgy is, hogy naponta igazságban járva élhetsz mindenki szemében. Hogyan? Úgy, hogy Isten akaratát nagyobbra értékeled, mint a magadét (ld. Példabeszédek 3:5). Úgy, hogy arra törekszel, hogy a Krisztushoz hasonló jellemvonások legyenek láthatóvá benned: „...szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelidség, önmegtartóztatás...” (Galata 5:22-23). Azt mondod, ez nagyon nehéz feladat. Igen, de nem egyedül kell megtennünk. „... az Ő képére formálódunk át az Úr Lelke által...” (2Korinthus 3:18).

Forrás: www.maiige.hu

AZ ÉDESAPÁK TÍZPARANCSOLATA

ÁLLÍTS FEL HATÁROKAT!

1. Az édesapának kötelessége gyermekei iránt, hogy szeresse édesanyjukat.

A család olyan együttélési forma, amely a szereteten nyugszik. Szeretet nélkül nem lehet a családi igényeit hosszú ideig fenntartani. A nevelés biztos alapja, hogy egységre van szükség a szülők között. Az édesapa óvhatja az édesanyt azzal, hogy bizonyos terheket levesz a válláról, így az anya kipihenheti magát, új erőt gyűjthet és lesz ideje önmagára is.

2. Az édesapa legyen jelenvalóság.

Ezt akkor mondjuk, amikor érzékelhető, hogy a gyermek az édesapja számára a legfontosabb. A statisztikák szerint az édesapák naponta nem végeznek öt percnél több, kifejezetten nevelő jellegű munkát. Egy apa akkor van jelen, ha a gyermekével nemcsak a tanulásról beszélget, hanem a saját munkájáról is, ha betekintést enged az életébe, gondolataiba.

3. Az édesapa akarva-akaratlanul példakép

Napjainkban az édesapa személye nagyon nagy támaszt jelent gyermeke számára. Elsősorban meghatározza a viselkedésmódját, hogy hogyan, milyen becsületesen áll a munkája mellé, hogy példaképe-e gyermekének a becsületesség és a jóság terén.

4. Az édesapa biztonságot nyújt.

Olyan, mint egy ör. A családban mindenki elvárja, hogy az édesapa megvédje őket. A gyerekek ne csodálkozzanak rajta, ha képes olykor "nem"-et mondani. Az a legjobb kommunikációs mód, ha a gyermekek érzik, hogy az édesapjuk törődik velük.

5. Az édesapa bátorít és erősít

Ezt úgy tudja megtenni, ha szeretetét azzal mutatja ki, hogy gyermekét megbecsüli, tiszteletben tartja, meghallgatja és elfogadja. Az igazi gyöngédségnek az az értelme, hogy amikor mondja: „Bármilyen történések veled, én itt vagyok melletted”, azt úgy is gondolja.

6. Az édesapa magyaráz és tanít

Nagyon sokszor az édesapa egy biztos révet jelent egy rosszul sikerült nap végén. A jó édesapa leleményes és apró figyelmességekkel magához vonzza a gyermekét és őszintén beszélget vele.

7. Az édesapa segít megoldani a problémákat

A jó apa a legjobb gyógyír a világ problémáira. A jó édesapa tudja, miben áll az élet nehézsége és problémája, és ura a helyzetnek, és atyai éberséggel vigyázza mindenki útját. Az édesapa az a személy, aki a gyermek kezébe adja az élet tércéjét.

8. Az édesapa megbocsát

Az édesapa készsége a megbocsátásra, minősíti az atyai szeretetet, várnak rá, és a gyermek ezt érzi.

9. Az édesapa mindig édesapa, még akkor is, ha távol él családjától.

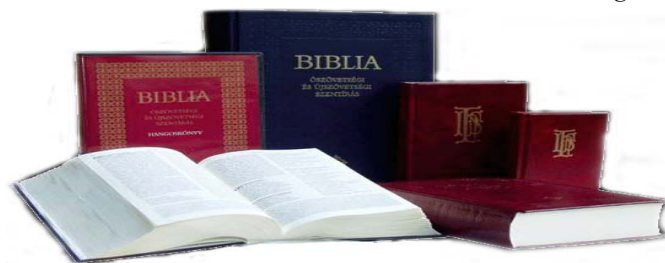
Minden gyermeknek joga, hogy legyen neki apja. Az édesapa, aki elfelejti, elhanyagolja, vagy egyenesen elhagyja gyermekét, olyan mély sebet ejt annak lelkében, ami soha nem gyógyul be.

10. A jó édesapa az Isten képmása

Apának lenni magasztos hivatás, nemcsak emberi döntés. A gyermek az Isten képét az édesapjuk példája szerint alakítják ki maguknak. Az imádság, amire Jézus megtanított bennünket, a Miatyánk. Az, hogy az édesanya a gyermekével imádkozik, nagyon szép dolog, szinte természetes. De amikor az édesapa imádkozik gyermekével az az ő lelkükben kitörölhetetlen nyomot hagy!

Amikor házat vásárolsz, a telekhatárok pontosan megjelölik, hogy mi a tiéd, és mi nem. A jó szomszédság feltétele a jó kerítés. A Biblia azt mondja: „Ritkán tedd lábadat embertársad házába, mert megsokallja, és meggyűlöl” (Példabeszédek 25:17). Milyen közel az, ami már túl közel? Nézzük meg három fajtáját a határoknak, amiket magunk és mások között állítunk fel. Szigorú határok. Ezek azért vannak, hogy a másikat tisztességteljesen távolban tartsák, megóvva ezzel magánéletedet, önmagadba zárt világot. Anélkül, hogy egy szót is szólnál, magatartásod ezt mondja: „Tartsd magad távol, a birtokháborítás büntetendő!” Miért állítunk fel ilyen határokat? Félelemből. Félnünk attól, hogy mások megismernek, irányítani próbálnak, árthatnak, vagy attól, hogy alkalmatlannak és alacsonyabb rendűnek érezzük magunkat. Az ilyen szigorú és merev határok akadályozzák a bensőséges kapcsolatot. Ha nem vagyunk hajlandók vállalni a sebezhetőséget vagy a kompromisszumot, akkor mindig védekezők, elszigeteltek és magányosok leszünk. Vágyunk a másik közelségére és a bensőséges kapcsolatra, mégis félnünk, és ezért távol tartjuk magunkat. Azt gondoljuk: „Ha biztonságos távolban tartalak, nem tudsz fájdalmat okozni.” Ez azonban nem így működik. Isten arra tervezett minket, hogy részt vegyünk egymás életében, a győzelmekben és a vereségekben is, nem pedig arra, hogy elszigetelten éljünk. Azért vagyunk, hogy „...kölsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.” (1Korinthus 12:25-26). A merev határok megfosztanak az életet gazdagító kapcsolatokról. Azt kérdezed, mi a megoldás? Indulj el! Arra lettél teremtve, hogy adj másoknak, és elfogadd, amit ők adnak viszonzásul neked. Ha adsz, azzal magad is elégedettséget érzel, ha pedig elfogadni is tudsz, teljessé leszel. E nélkül az élet nem élet, csupán létezés.

Forrás: www.maiige.hu

A BIBLIA ÜZENETE SZÁMODRA

„Amikor az Emberfia eljön dicsőségében, az összes angyalával, akkor leül dicsőséges trónjára. Akkor minden nemzet összegyűlik elé, és ő kettéválasztja őket, ahogyan egy pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat a jobb oldalára, a kecskéket pedig a bal oldalára állítja. Ezután a király így szól majd a jobb oldalán állókhöz: Gyertek, Atyám áldottai! Örököljétek azt az királyságot, amit Isten a világ kezdete óta elkészített nektek! Mert amikor éhes voltam, enni adtatok nekem. Amikor szomjas voltam, inni adtatok. Amikor idegen voltam, vendégül láttatok. Amikor nem volt ruhám, adtatok nekem. Amikor beteg voltam, gondoskodtatok rólam. Amikor börtönben voltam, meglátogattatok. Erre így felelnek majd az igaz emberek: Uram, mikor volt az, amikor éhesnek láttunk téged és megettünk téged? Mikor volt az, hogy szomjasnak láttunk téged, és inni adtunk neked? Mikor láttunk téged idegennek, és adtunk neked szállást? Mikor láttunk téged ruha nélkül, és adtunk neked ruhát? Mikor láttunk betegnek vagy börtönben, hogy elmehettünk volna hozzád? Akkor a király így válaszol majd erre: Igazán mondom nektek: amikor megtettétek a legkisebb testvéreim egyikével, velem tettétek meg.”

Máté evangéliuma 25:31-40

KALKUTTAI BOLDOG TERÉZ ANYA

Teréz anya 1910. augusztus 27-én született, Agnes Gonxha Bojaxhiu néven, albán szülőktől, Üszküb városában (ma Skopje, a Macedón Köztársaság fővárosa). Macedónia akkoriban az Oszmán Birodalom fennhatósága alá tartozott. Agnes édesapja, Kolle Bojaxhiu albán nacionalista volt, építési vállalkozó, édesanyja, Drana, otthon nevelte a gyerekeket. Agnesnek két testvére volt, Aga és Lázár. A család az oszmán környezetben is ragaszkodott katolikus hitéhez.

Agnes 9 éves volt, amikor édesapja meghalt. A magára maradt özvegy ezután kézimunka-üzlettel tartotta fenn magát és három gyermekét. Édesanyja jelentős szerepet töltött be a Szent Szív egyházközség életében, a jótékony cselekedetek asszonyának nevezték, mivel a nálánál szegényebbek megsegítését mindig kötelességének tartotta. Ha egy szegény ember kopogtatott be házuk ajtaján, alamizsnát adott neki, s felhívta gyermekei figyelmét: még ha nem is vér szerinti rokonuk, akkor is a fivérük, mert szegény. A három gyermek szilárd vallási nevelésben részesült, amelyet egyszerűen otthon az édesanya, másrészt a Szent Szív plébániájának katekizmus óráin oktattak. Agnes állami iskolába járt és tagja lett a Mária-kongregációnak. Ebben az időben a jugoszláv jezsuiták működést vállaltak a kalkuttai főegyházmezejében. Az első csoport 1925. december 30-án érkezett Kalkuttába. Egyiküket Kuersongba küldték. Onnan lelkes leveleket írt a bengáliai missziós lehetőségekről. A kongregistáknak rendszeresen felolvasták ezeket a leveleket. A fiatal Agnes egyike volt azoknak, akik önként jelentkeztek a bengáliai misszióba. Érintkezésbe hozták az irországi Loreto nővérekkel, mivel ők a kalkuttai főegyházmezejében működtek.

Agnes 1928-ban, áldozócsüörtökön határozta el, hogy szerzetesként Istennek szenteli életét. Iskolatársnőjével és barátnőjével, Betikával együtt felvételét kérte az angolnasszonyok irországi anyaházába, amely a Loretoi Misszonyunk nevét viselte. Innen hamarosan Indiába küldték, hogy megkezdje noviciátusát Darjeelingben. Itt tett szerzetesi fogadalmat 1931. május 25-én. A Teréz nevet az 1925-ben szentté avatott kis Thérése Martin de Lisieux iránt érzett tiszteletből választotta. Döntését így indokolta meg: „Ha keresztényi életet él az ember, akkor az biztosítja hitének növekedését. Sok szent járt előttünk, hogy vezessen minket. De én azokat szeretem, akik egyszerűek, mint Szent Thérése de Lisieux, Jézus kis virága. Őt választottam névadómnak, mert hétköznapi dolgokat tett nem hétköznapi szeretettel.”

Teréz anya 1929 és 1948 között földrajzot tanított a kalkuttai Szent Mária Iskolában, néhány évig az intézmény igazgatónője volt. 1946. szeptember 10-én vonattal indult Darjeelingbe, lelkigyakorlatra. Zsúfoltság volt, mint máskor, különösen a harmadosztályú kocsikban, ahol a legszegényebbek utaztak. A kasztrendszer teljes, tragikus valójában mutatkozott meg előtte, és a szegények tülekedő, nyomorúságos tömegét látva hirtelen kezdte úgy érezni, hogy nincs joga ahhoz a kényelemhez és békeséghez, amit megkap a kolostorban, és érez a kedves és jómódú lányok tanítása, nevelése közben. Tisztán észlelte Jézus hívását, hogy hagyja el a zárdát, és éljen a legszegényebbek között. Ez volt Teréz anya életében a „sugallat napja.”

Ezt követően engedélyt kért előjáróitól, hogy egyedül élhessen a zárdán kívül, és a kalkuttai nyomornegyedben dolgozhasson. Kérését Róma elé terjesztették, és XII. Pius pápa egyévi időtartamra jóváhagyta azt: szerzetesi életet élhetett, klauzúrán kívül, a kalkuttai érsek felügyelete alatt. 1948. augusztusában Teréz anya levette a Loreto nővérek ruháját és fehér száríba öltözött, kék szegéllyel, a vállán kereszttel. Patnába ment, az amerikai missziós orvosnővérekhez, hogy beható kiképzést kapjon, mint ápolónő. Karácsonyra visszatért Kalkuttába és a szegények Kis Nővéreivel lakott. Még ugyanebben az évben engedélyt kapott első nyomornegyedi iskolájának megnyitására. 1950 októberében jóváhagyták az új szerzetestársulatot, a Szeretet Misszionáriusait, amely Kalkuttában alakult meg, és innen terjedt el egész Indiában, majd világszerte. A Szeretet Misszionáriusai 1965 februárjában pápai jogú társasággá lett. Hitvallásuk szerint: „Mindenekelőtt szerzetesnővérek vagyunk, és nem szociális segítők, tanárok, ápolónők vagy orvosok. A különbség köztünk és a szociális gondozók között az, hogy ők valamit cselekszenek, mi pedig Valakinek. Jézust szolgáljuk a szegényekben. Minden, amit csinálunk, Jézusért van. Életünknek ez az értelme. A nap 24 órájában Jézust szolgáljuk.” A Szeretet Misszionáriusai egész szívükből, szabad elhatározással a szegényeket szolgálják, és munkájukért semmi pénzt nem fogadhatnak el. Teréz anya tevékenységét az egész világon elismerték, a rengeteg kitüntetés mellett 1979-ben megkapta a Nobel-békedíjat.

Kérésére nem tartották meg az ilyenkor szokásos bankettet, az erre szánt összeget az éhezők kapták. Teréz anya ugyanis elveihez hűen visszautasította, hogy a ceremóniát záró bankett finomabbnál finomabb ételeiből fogyasszon: „Nem tudnék venni belőle, és nyugodt lelkiismerettel megenni, amikor testvéreim közül annyian halnak éhen. Nekem egy darabka kenyér és egy pohár víz elegendő.” Teréz anyának a szegények sorsáról, illetve a gazdagok felelősségéről vallott nézetei II. János Pál pápa gondolkodásának irányvonalában helyezkednek el, ezért is szövédték kivételes baráti szálak a szerzetesnővér és a Szentatya között. II. János Pál 1979 decemberében lelkesülten tiszteletét fejezte ki Teréz anya iránt, akinek munkáját csodálattal követte nyomon. 1986. február 3-án, Kalkuttában a pápa meglátogatta a Szeretet Misszionáriusainak házát. Teréz anya élete legszebb napjának nevezte ezt a látogatást. A Szentatya pedig így fogalmazott:

„A Nirmal Hriday a remény otthona. Olyan ház, amely a bátorságon és a hiten alapszik, olyan ház, ahol a szeretet uralkodik. A Nirmal Hriday-ban az emberi szenvedés misztériuma találkozik a hit és a szeretet titkával. És ebben a találkozásban az emberi lét legmélyebb kérdései érthetővé válnak.” Teréz anya 1997. szeptember 5-én halt meg. Azt, hogy áldozatos tevékenységét mennyire elismerték a más valláson lévők is, jelzi, hogy az indiai kormány állami temetésben részesítette. A Szeretet Misszionáriusainak rendjéhez ma már négyezer apáca és négyezer szerzetes tartozik, gyógyító-gondozó tevékenységüket hárommillió önkéntes segíti. Őt földrész csaknem százötven országában – köztük Magyarországon – vannak jelen, gondoskodnak a szegényekről, ápolják a beteget, a legsúlyosabbakat, így a leprásokat is. Az alapítás óta eltelt ötven esztendő alatt Teréz anya és rendje kiterjesztette tevékenységét a világ minden országára és az „élet minden sebesültjére.” Teréz anya munkásságának lényegét talán Monseigneur Jean Michel di Falco fogalmazta meg Teréz anya, a hit csodái című könyvében: „Teréz anya egyedülvalóságát az adja, hogy a humanitárius munkát nem a humanitárius munkáért végezte, mint ahogy a jótékonyt sem a jótékonyágért. Nem kizárólag a fizikai szenvedés, a lepra, az AIDS, az éhség stb. ellen küzdött, hanem minden erejével harcolt a lelki lepra ellen, amelyben az emberiség jó része szenved. Célja nem egyszerűen a gyógyítás volt, hanem és főként az üdvösség és a megváltás, és ennek a legértékesebb dolognak a mércéjével mérve kell őt megítélni és megérteni. Hiszen nem elegendő csodálni Teréz anya emberi kvalitásait. Annyi és annyi mindenféle megtisztelő díjat és kitüntetést kapott, hogy személyes megbecsülésünk vagy egyéni jóváhagyásunk kevesét jelent. Jóval inkább, mint a művei iránti támogatást, Teréz anya az ügyével való azonosulást igényli, vagyis annak az elfogadását, hogy Isten mindegyikünkben munkálkodik, és vezet minket, hogy beteljesítsük az Ő igazságát.”

ÚGY TANÍTOTT, MINT AKINEK HATALMA VAN

Kafarnaum városában Jézus egy szombaton bement a zsinagógába, és tanított. Mindenki nagyon csodálkozott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. A zsinagógában volt egy ember, akit megszállt a tisztátalan lélek. Így kiáltott: „Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje!” Jézus ráparancsolt: „Hallgass el, és menj ki belőle!” A tisztátalan lélek erre összevissza rángatta az embert, aztán nagy kiáltással kiment belőle. Mindenki nagyon megdöbben. Az emberek egymást kérdezték: „Mi ez? Új tanítás, és milyen hatalmas! Még a tisztátalan lelkeknek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki!” El is terjedt a híre hamarosan Galilea egész vidékén.

Márk evangéliuma 1,21-28

Jézus úgy tanította az embereket, mint akinek hatalma van – olvashatjuk a mai napon az evangéliumban. Mi volt ez a titokzatos hatalom? Honnan volt szavainak ekkora ereje? – kérdezzük mi, miként ugyanez a kérdés járhatott számos kortársa fejében is. Jézus Krisztus az ő nyilvános működése éveiben legfőbb küldetésének a tanítást és Isten országa hirdetését tartotta. Nem csupán szavakat mondott, hanem ő volt a mennyei Atya megtestesült Igéje, kimondott szava.

Az igazság tanítását hirdette, de semmit sem mondott önmagától, hanem csak azt, amit az Atyától hallott. Ez az isteni háttér az az erő és hatalom, amit észrevesznek az emberek, illetve az, hogy szavait tettei és csodái megerősítették. Még a gáncoskodó kérdésekre is mindig a legtökéletesebb választ tudta adni. De ha kellett, akkor nem szólt, néma maradt. Ezzel a szótlanúsággal tűrte a bántalmakat is, amelyeket keresztútján elszenvedett. Nem fecsegett, mert aki sokat beszél, mindig rejteget valamit az emberek elől. Neki nem volt titkolnivalója, nyilvánosan cselekedett és tanított. Jézus boldogoknak nevezte azokat, akik hallgatták tanítását. E kijelentése nem csupán egykori hallgatóságára vonatkozik. Mi is boldogok vagyunk, ha nyitott szívvel hallgatjuk, és életünkben megvalósítjuk mindazt, amit tanít nekünk. Nem csodálkozni vagy álmélni kell szavain, hanem követni.

Horváth István Sándor

LÉLEKEMELŐ

„Most valósággá válik minden édes remény,
Mely ott ég a szívünk rejtekén.
Az élet tárt karokkal vár,
Hogy szép lesz-e, csupán rajtunk áll.”

Antoine de Saint-Exupéry

NE LÉGY OLYAN, MINT AZ IDŐSEBB TESTVÉR!

A tékozló fiú példázatában Jézus két különböző csoportot szólít meg: az átlagembereket és a vallási vezetőket, akik kifogásolták, hogy Jézus „bűnösöket fogad magához” (Lukács 15:2). Mind ismerjük a tékozló fiú történetét, aki végül a disznóvályúnál kötött ki. Később, amikor hazatért, apja nagy vacsorát adott a tiszteletére. Bátyja azonban nem akart ezen részt venni. Ellenkezését ezzel indokolta: „...hány esztendeje szolgálok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, és te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal. Amikor pedig megjött ez a fiad, aki parázna nővel tékozta el vagyonedat, levágattad neki a hízott borjút” (Lukács 15:29-30). Apja azonban ezt mondta neki: „Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied” (Lukács 15:31). Ilyesfélét hallhatsz a templomba járó emberektől, akik magukat felmagasztalják, másokat viszont leszólnak. Mindkét fiú megjárta a disznóvályút, az egyik a lázadás disznóólában, a másik a sértődöttségében. Az egyik hazatért, ahol örömmel fogadták; a másik otthon maradt és öniságában dagonyázott. Ítélezése miatt az idősebb fiú többet veszített, mint öccse: 1) Elveszítette annak a tudatnak az örömét, hogy apja szereti őt. 2) Idősebb fiúként apja vagyonából kétszeres részre volt jogosult, de egy pillanatig sem élvezte, hogy az övé lehet. 3) Öccse elveszett és sebzett lélekkel tért haza. Micsoda lehetőség a megbocsátásra, az irgalom gyakorlására, arra, hogy segítsen neki helyreállni, hogy mindkettőjüket gazdagító kapcsolatuk legyen egymással. Mindezt azonban elvesztette azzal, hogy ítélkezett. Ne hasonlíts rá!

Forrás: www.maiige.hu

GYAKOROLD AZ IGAZI KEGYESSÉGET!

„Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez...”
Jakab 1:27

Jézus azt mondta, hogy ha valami jót tettünk valakivel, akit bántalom ért vagy szűkséget szenved, akkor azt vele tettük meg (ld. Máté 25:40). Talán, ha legközelebb túl elfoglalt leszel ahhoz, hogy törődj a másik emberrel, ez majd megállít, és elgondolkodásra készíten. Amikor valaki ezt kérdezte: „Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” (ld. Máté 19:16), Jézus így válaszolt neki: „... add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek... aztán jöjj, és kövess engem” (Máté 19:21). Ez az ember sokaknak lehetett volna áldássá, és Krisztus tanítványai közé tartozhatott volna, de mindez nem történt meg, mert túlságosan én-központú volt. Jézus elmondott egy történetet egy gazdag emberről, aki meghalt, és a pokolba került. Nem a gazdagsága miatt került oda; bűne az önzése volt. Hagyta, hogy egy szegény ember, ellátatlan sebekkel, rongyosan, éhezve a kapujában üljön, ő pedig nem tett érte semmit (ld. Lukács 16:19-31). Másrészt ott van Zákheus, aki többszörösen beszédte az adót másoktól, hogy ő maga meggazdagodjon, de belátta mindezt, felhagyott az önzéssel és eldöntötte, hogy Jézust fogja követni (ld. Lukács 19:1-10). Egy történet szerint egy angyal meglátogatott egy gazdag embert, aki épp halálos ágyán volt. Miután az ember felsorolta mindazt, amit szeretett volna magával vinni a mennybe, az angyal így tájékoztatta: „Csak azt viheted magaddal, amit másoknak adtál.” Ne várj az adakozással halálig, hiszen most is élvezhetnéd örömét és jutalmát! „Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban” (Jakab 1:27). Gyakorold ma az igazi kegyességet!

Forrás: www.maiige.hu

A BÉKA IMÁJA

Egy éjszaka béka brekegése zavarta meg a kolostor kertjében imádkozó szerzetest. Megpróbált nem a brekegésre figyelni – mindhiába. Elfutotta a méreg, és rákiáltott a békára: - Csönd! Imádkozom! A szerzetes kérése – mivel szent ember volt – meghallgatásra talált az égben. Minden teremtmény nyomban elnémulva adta meg neki az imához szükséges csendet. De ekkor egy hang zavarta meg a barát imáját. Belülről jött, a lelke mélyéről: – És ha Isten ugyanolyan szépnek találja a béka brekegését, mint a te zsoltáros imádat?!... – Mi tetszhet már az Úrnak egy béka brekegésében? – válaszolta a szerzetes kelletlenül. De a hang nem csitult el: - Akkor miért teremtette az Isten a békát ilyen hanggal?

A barát elhatározta, utánajár a kérdésnek. Odaszólt a békának: – Brekegj! A béka teljesítette a parancsot, hamarosan a környék összes békája csatlakozott hozzá, koncertjük betöltötte az éjszakát. A szerzetes hallgatta, hallgatta a késő békazenét, egyre szebbnek találta, harmonikusan illett a holdfényes éjszakához. Amikor felállt, hogy cellájába menjen, még egyszer hallani vélte a hangot a lelke mélyéből: – Régen nem voltunk már ilyen meghittent együtt... - súgta fülebe a Teremtő...

Peres Hunor

A JEL

Beköszöntött egy új esztendő,
Rossz emlékeket nyelje el az emésztő.
Arcodon legyen minden nap mosoly,
Ne legyél soha lelki fogoly.

Simogasd az embereket szép szavakkal,
Ne legyen a lelked tele haraggal.
Te legyél a szikla, kapaszkodjanak beléd,
Isten országa tárul majd eléd.

Vigasztalj és bátoríts másokat,
Így szerzel igaz barátokat.
Légy te a példa, a jel,
Amely azt hirdeti: Isten országa közel.

2013. január 16.

MENNYORSZÁG ÉS POKOL

Mendegélt az úton egy ember, a lova meg a kutyája. Egyszer egy hatalmas vihar kerekedett, és mellettük beledsapott egy fába a villám. Mindhárman meghaltak. De az ember nem vette észre, hogy már elhagyta az élők világát, és tovább bandukolt a két állattal. Néha időbe telik, míg a halottak megszokják új helyzetüket... Nagyon hosszú volt az út, emelkedőn kellett menniük, a nap is erősen tűzött, csorgott róluk a verejték, és retentő szomjasok voltak. Az egyik kanyarban végre észrevettek egy hatalmas márványkaput, amely egy arannyal kikövezett térre nyílt. A tér közepén egy kút állott, amelyből kristálytisztá víz csordogált. A kapuban egy férfi örködött. A vándor odament hozzá, és megszólította:

- Jó napot.
- Jó napot - felelte az őr.
- Miféle hely ez, hogy ilyen gyönyörű?
- Ez itt a mennyország.
- Milyen jó, hogy a mennyországba jutottunk! Nagyon szomjasak vagyunk.
- Lépj be nyugodtan, itt annyit ihat, amennyit csak akar. Az őr a kútra mutatott
- A lovam és a kiskutyám is szomjasak.
- Nagyon sajnálom - mondta az őr. - Állatok nem léphetnek be ide. Az ember nagyon elkeseredett, mert rettenetesen kínozza a szomjúság, de nem akart egyedül inni. Megköszönte hát az őrnek, és továbbment. Megint sokat gyalogoltak fölfelé, és már teljesen ki voltak merülve, amikor megérkeztek egy másik helyre, amelynek egy ócska kapu volt a bejárata. Mögötte poros földút volt, kétoldalt fákkal. Az egyik fa árnyékában hevert egy férfi, az arcát eltakarta a kalapja, valószínűleg aludt.
- Jó napot - köszöntötte a vándor. A férfi félretolta a kalapját, és biccentett.
- Nagyon szomjasak vagyunk, én, a lovam és a kiskutyám.
- Van ott egy forrás a kövek között - mondta a férfi, és megmutatta nekik a helyet.
- Igyanak csak kedvükre. Az ember, a lova meg a kutyája odamentek a forráshoz, és sokáig ittak. Aztán az ember visszament a férfinak, hogy köszönetet mondjon neki.
- Jöjjenek csak nyugodtan, bármikor - felelte a férfi.
- Egyébként hogy hívják ezt a helyet?
- Mennyország.
- Mennyország? Az nem lehet! A márványkapu őrre azt mondta, hogy az ott a mennyország!
- Az nem a mennyország. Az a pokol. A vándor megdöbben.
- Meg kellene tiltaniuk, hogy ők is ugyanezt a nevet használják! Ez a téves információ óriási zűrzavart okozhat!
- Bizonyos szempontból viszont nagy szolgálatot tesznek nekünk. Ugyanis ott maradnak azok, akik képesek elhagyni a legjobb barátaikat..."

HÍVÓ SZÓ

540431 Marosvásárhely, Kakukk utca 1. szám
E-mail: pereshunor.ms@gmail.com
Mobil: 0740-262880
Web: www.pereshunor.freeweb.hu
Szerkeszti és tördeli: Peres Hunor